

saavel som en senere Paragraph, er stemmende med Grundlovens Anskuelse eller ikke, idet vi have fundet overveiende Grunde for det sidste. Jeg skal ikke opholde Forsamlingen med vidtløstigt at forfølge denne Undersøgelse, som allerede ere omtalt i Betænkningen, og som ogsaa under første Behandling var Gjenstand for Discussion. Jeg skal kun tilføie nogle faa Bemærkninger, som i det Væsentlige gaae ud paa følgende. Saaledes som det omhandlede Affnit af § 8 er affattet, gaaer det, saavel som en anden Paragraph, jeg berørte, ud paa, at indrømme Kongen en Bevillingsret med en aldeles ubestemt Begrændsning. Det er ikke engang Tilfældet, at Bestemmelsen tyder paa enkelte Aar ad Gangen, saa at Kritiken kunde virke fra det ene Aar til det andet, hvorimod Bestemmelsen er affattet saaledes, at den kun har det 18de Aar som sin Begrændsning, forsaavidt Omstændighederne ikke væsentligt maatte forandre sig. Vi ansee en Kritik virkningsløs, baade med Hensyn til hvad der maatte blive bevilget efter en saadan Lov, naar kun Kongen ikke gaaer ud over Lovens Grændser med Hensyn til Alderen af de paagældende Børn o. s. v.; jeg skal ikke udhæve de Momenter, som ligge i det nævnte Affnit af Lovens. Vi ansee det for at være en Illusion at tale om Ansvar for Maaden, hvorpaa Kongen benytter denne Bevillingsret, naar det ikke er aabenbart, at han har overskredet Grændserne derfor; thi, er det ikke aabenbart, kan der ikke være Spørgsmaal om noget Ansvar, og vi mene, at ethvert Skjøn om, hvad Omstændighederne maatte tale for, eller om Værdighed og deslige, er i høi Grad elastisk. Det er udhævet af den ærede Finantsminister, at den Vei, vort Forslag til § 8 gaaer ud paa, er forbundet med praktiske Vanskeligheder. Jeg vil ikke nægte, at det til en vis Grad kan være Tilfældet, om end ikke maaskee i den Grad, som den ærede Minister mener. Jeg kan ikke see, det kan have Vanskelighed for Regjeringen at forelægge de Andragender om saadanne Understøttelser, som ere kvalificerede til at anbefales. Vi antage ligeledes, at Finantscomiteerne ville, naar denne Fremgangsmaade bliver brugt, kunne revidere disse Andragender og paa en saadan Revision støtte Indstillinger

til Thingene, og vi kunne ikke troe Andet, end at Thingene ville vide at bruge saamegen Tact, at de ikke ville selv fordybe sig i Detaillen af saadanne Undersøgelser, men i en væsentlig Grad stole paa deres Udvalg. Det er fra vor Side udhævet, hvorledes vi nære en betydelig Frygt for denne Grændse af 18 Aar, som er sat i § 8, idet vi ikke kunne miskjende, at Livet kan føre Forhold med sig, hvor denne Grændse vil være i høi Grad ubillig. Det er bemærket fra Ministeriets Side, at man kan hjælpe paa saadanne Forhold ved specielle Love; men jeg maa tilstaae, at, staaer først Aldersgrændsen i Loven, er min Forhaabning kun svag i Henseende til den Succurs som skulde havees til en saadan speciel Lov. Hvad angaaer det Endringsforslag, der er stillet af den ærede 3die Landthingsmand for 3die Kreds (Wessely), da har Udvalget ikke kunnet slutte sig dertil. Det vil medføre en Udelukkelse af de uværdige Enkers værdige Børn, og det vil aabne Udgang for værdige Enkers uværdige Børn. Nu er det jo vistnok sandt, at det er Enken, hvem Understøttelsen ligefrem tilstaaes, men den tilstaaes hende dog af Hensyn til hendes afdøde Mand's Børn, og jeg troer derfor, at der er forffjellige Momenter, der maae indvirke paa Afgjørelsen af deslige Tilfælde, saa at det ikke gaaer an, kun at opf. te det ene af disse Momenter og udelukke Hensynet til det andet. Jeg maa blot endnu bemærke, at ved Redactionen af § 8 er der en Ucorrecthed i det sidste Affnit, naar det hedder „for hvert af Enkens uforsørgede Børn“; thi Enken kan have Sørfuldsbørn, og disse Sørfuldsbørn skulle jo dog ikke komme i Betragtning med Hensyn til Pensionstillæg. Det have vi hast for Die ved i vort Endringsforslag at bruge det Udtryk „for ethvert af de uforsørgede Børn, som hendes Mand har efterladt“.

**M. P. Bruun:** Jeg skal i det Væsentlige henholde mig til, hvad den ærede Ordfører nylig har yttret, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovudkastet, saaledes som det foreligger, kan ansees for at være aldeles constitutionelt. Jeg er, ligesom han, kommen til den Mening, at det ikke er det, ved at betragte, hvorledes Sagen vil stille sig. Idet